

Arrest

nr. 97 116 van 13 februari 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 17 oktober 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 september 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 december 2012 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 27 december 2012.

Gelet op de beschikking van 10 januari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 februari 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. GYSEMBERG loco advocaat S. VAN ROSSEM en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker de asielinstanties intentioneel heeft gepoogd te misleiden. De vaststellingen dienaangaande in de bestreden beslissing blijken allemaal uit de stukken van het administratief dossier. Verzoeker onderneemt in zijn verzoekschrift geen poging om deze vaststellingen te ontkrachten, doch beperkt zich tot het minimaliseren en vergoelijken daarvan, wat niet dienstig is. Verzoeker verklaring dat hij gelogen heeft op instigatie van de ‘smokkelaar’ is irrelevant. Op asielzoekers rust immers een persoonlijke verantwoordelijkheid om van bij het begin van de

asielprocedure waarheidsgetrouwe informatie te verschaffen en elk identiteits- en reisdocument in hun bezit voor te leggen.

Gelet op wat voorafgaat en de vaststelling dat verzoeker geen enkele poging heeft ondernomen om in het Verenigd Koninkrijk een asielaanvraag in te dienen wordt zijn algehele geloofwaardigheid dermate ondermijnd dat er geen geloof meer kan worden gehecht aan zijn asielrelaas. Een ongeloofwaardig asielrelaas kan geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming. Deze vaststelling volstaat om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen en bijgevoegde stukken niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Ter terechtzitting legt verzoekende partij 2 stukken neer: een kopie van een identiteitsdocument en een zelfgeschreven brief. Daargelaten de vaststelling dat deze documenten niet over bewijswaarde beschikken, gezien het respectievelijk slechts een fotokopie en een gesolliciteerd document betreffen, vermogen de voorgelegde stukken geen afbreuk te doen aan de vastgestelde intentionele poging tot misleiding die verzoeker heeft ondernomen door bewust leugenachtige verklaringen af te leggen bij de dossierbehandelaar van de Dienst Vreemdelingenzaken en het feit dat hij naliet asiel aan te vragen in het Verenigd Koninkrijk wat haaks staat op een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. De documenten die betrekking hebben op de erkenning van de broer van verzoekende partij (schrijven van 7 februari 2013 en fotokopie ter terechtzitting) vermogen geenszins de vaststellingen in een ander daglicht te stellen.

Zo verzoekende partij stelt dat hij lid is van de ahmadiyahgemeenschap in Pakistan wijst de Raad erop dat het is de taak van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of een reëel risico op ernstige schade. Verzoekende partij heeft geen vrees voor vervolging aannemelijk gemaakt. Het loutere feit ahmaddiyya te zijn in Pakistan en het daaraan gekoppeld ontzegd zijn van in het verzoekschrift en de informatie gevoegd bij de verweernota/verzoekschrift voorgehouden algemene rechten is op zich onvoldoende om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of een toekenning van de subsidiaire bescherming in toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Pakistan.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien februari tweeduizend dertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS